

Komandi partur:
Í komandi parti verður serliga greitt frá Winther ættini

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Hann hevur eisini verið virkin á øðrum økjum. 21. januar 1851 var fundur í “Maadeholdenhedsforeningen”, har Wenningsted hevur verið formaður. Men á hesum fundi legði hann frá sær. Jacob Kjelnæs tók við. Mátahaldsfráholdsfeløg hava verið byrjanin til fráholdsrørlsuna, men tey blivu ikki langlívað.

Framvegis er hann skraddari. 25 mars 1851 “forandrede Wenningsted Opslaget paa min brune fine Frakke. Jeg tænkte, det kunde omtrent koste 2 m. Det skulde gaa ind i hans Gæld til mig, der er 5 rd.

Wenningsted hevur dugað annað enn tað. 18. Juli 1851 “skar Skrædder Wenningsted en Væxt af Panden paa mit Hoppeføl, som det var født med.”

Tann 23. juni 1852 “har Wenningsted betalt sin Gæld til mig, 4 rd.”

1853
3.2: I gaar var der paa min Anmodning Forsamling i Thorshavns skole, hvorved flere Familefædre komme overens om at bespise fattige Børn, saa at intet trygleri maatte finde Sted. Der blev valgt en Bestyrelse: Lützen, Wenningsted, Gregersen og jeg.

Triggjar dagar seinni, tann 6, verður sagt: “Fastelavent Søndag ere 25 Børn saaledes begyndt at faa deres Kost”.

Sama dag verður sagt:
Var Forsamling i Maadeholdsforeningen. Lützen blev valgt til Formand, Wenningsted, Müller, sysselmand og jeg blev valgte til Medbestyrere. Reglerne bleve noget forandrede, og nogle Medlemmer bleve ved Stemme-flertal udslættede.

31.3. Nú vóru tveir mánaðir síðani, at umrødda felag var stovnað. Hetta var ætlaða royndartíðin. Men tað hevði víst seg, at biddaríð var ikki hildið uppat kortini. Tískil varð samtykt at avtaka felagið aftur. Men hesir menn koma so í søguna fyri teirra sosiala sinnalag.

1853
6. mai varð valnevnd vald. Prestur, Lützen og Wenningsted vórðu valdir.

1854
22. juni “blev Wenningsted valgt til lagtingsmand i stedet for (sýslumannin) Müller”.
Wenningsted sat bert á tingi í 2 ár. Tá er H.C. Müller komin aftur.

1856
17.2. Maadeholdsforening. Jeg og Wenningsted skulde udgaa som Bestyrere, men blev valgt igen.

Sonur Armgarð og Hans Christoffer gjørdist kendur lærari

Tað er ikki nógv, sum kann skrivast um Hans Christoffer, verson Jens Wenningstedt, hvørs navn er á gravstaðnum. Men C.M. Olsen skrivar 14. November 1849 at hann gav “Brudegave til Hans Chr. Jacobsen og Armgardt 2 rd.”

Tað kann sigast nakað um son teirra Hans Marius.

Tingakrossur skrivar minningarorð um hann, tá ið hann doyði í 1944:

H. M. Jacobsen fyrrverandi lærari, doyði týsdagin 19. september eftir stutta sjúkralegu. Hann var føddur í Havn 25. juni 1866. Hóast aldurin var nakað høgur, komu deyðsboðini dátt við, tí Jacobsen hevði alla ævi sína verið likamliga sterkur, ja, risa-sterkur.

Sum ungur gekk hann í realskúla í Havn og fór til Danmarkar at taka preliminarprógv, ið tá ikki kundi fáast í Føroyum. Hetta prógv tók hann 1886 frá tí gitna Efterslægtens skúla. Heimafturkomin var hann á skrivstovu í Havn, men fór aftur til Keyppmannahavnar og kom heim aftur 1893. Frá 1. oktober 1894 var hann vikarur við Havnar skúla fyri Gullak Jacobsen, seinni próst,

ið tá fór niður at lesa til prest. Í 2 *Hans Marius Jacobsen var dugnaligur lærari og blaðstjóri*

ár var hann vikarur samstundis við, at hann gekk á læraraskúla. Prógv ið var tikið 1896. Hann fór beinanvegin til Tvøroyar sum vikarur, og seinni var hann tvey ár lærari við privatskúlan, ið harrar Mortensen høvdu sett á stovn har. Aftaná eitt skúlaskeið fekk hann so pláss sum lærari í Skálavík, flutti til Sørvágs í 1902, til Sandavágs í 1916 og kommunuskúlan í Havn í 1919, har hann var til 1. november 1934, tá

hann gav seg frá lærarastarvinum.

H.M. Jacobsen var væl útbúgvin at vera lærari. Gløggur, livandi og vakin sum hann var, dugdi hann væl at skilja børn og at fáa tey at vísa áhuga. Hann royndi at leggja undirvísingina soleiðis til rættis, at hann fekk øll við, eisini tey stirvnu. Eitt dømi um hetta er hansara stavingarbók, ið skuldi gera móðurmálið meira einfalt fyri børn. Eyðvitað er, at Jacobsen hevði uppiborið – ikki eitt betri, men eitt meira skiljandi og takksamt “forum” enn stirðnar næmingar í einum barnaskúla.

Hjá Andreas Isaksen í Geil, beiggja Elspu, Isalinu og Djóna í Geil, hevði Jacobsen lært at binda inn bøkur. Hann hevði bæði hug og eitt serstakt hegni til hetta starv. Mong prýðilig innbinding er at finna eftir hann.

Hann var eisini sera heppin við penninum. Tá ið eitt ella annað týðningarmikið skriv skuldi greiðast úr hondum, varð altíð heitt á hann.

Eftir 2 ár var hann blaðstjóri av Føroya Socialdemokrati. Hann hevði bæði lættan og smidligan penn og dugdi hendinga væl at

málbera seg. Mangar av greinum hans eru sannar perlur. Hann hevði eina dygga barlast av mentan, og hann hevði verið tann “ideelli” blaðstjóri, um hann hevði dugað at verið meira “agitatoriskur”.

Tað var sagt um Jacobsen, at hann var Føroya mest belisti maður. Nógv var um tað, og hann dugdi at njóta tað, sum hann las, hann fekk nakað burtur úr tí. Gløggur, vitugur og hátt mentaður, sum hann var, var hann ein góður upplari og hollur sjónleikari.

At koma á tal við var Jacobsen forvitnisligur. Hann var so vitigur, so livandi, aldri stirvin og keðiligur, at tað var sum at oysa úr einum botnleysum brunni við vitan.

Sjálvt um hansara mentunarliga støði var so langt yvir fjøldini, dugdi hann at tala bæði við Per og Pól.

Seinnu árinu búði hann mest í Skálavík. Honum untist væl har, men liv kom í hann, tá hann gekk kendar gøtur og hitti kend fólk í Havn.

Eftir hann sita einkja (Sára Sofia, 1882-1969) og vaksin børn, harav tvey eru í Danmark.

Ein góður Føroya sonur er farin og verður saknaður.

Johan Hendrik Poulsen: Abbasonur Wenningsted

Johan Hendrik Poulsen var ein góður politikari, eisini lokalpolitikari. Hann royndi í síni tíð at fáa Sanatoriið at verða bygt í Sandoyinni. Hetta var tó hildið at vera ov óhøgligt í mun til Hoydalar.

Ein kendur abbasonur Wenningsted var Johan Hendrik Poulsen, vanliga kallaður Dikkurim

Zacharias Sørensen skrivaði í Tingakrossur 31.1. 1969 m.a.:

30. januar vóru 100 ár síðan Johan Hendrik Poulsen var borin í heim í Skopun. Abbi hansara við sama navni var fyrsti maður, ið setti búgv í Skopun.

J. H. Poulsen var næmingur á donskum háskúlum fyra vetrar uppí slag, og um sumrini arbeiddi hann sum handverkari. Hann var merktur av danskari háskúla-mentan eins og nógvir av okkara undangongumonnum í føroyskari háskúlamenning.

Heimafturkomin til Skopunar giftist hann í 1896 Súsonnu Katrinu Winther, dóttir sýslumannin Niels Winther. Hon hevði læraraprógv frá læraraskúlanum í Tórshavn og var lærarinna í Skopun. Tá ið konuni

barst frá, hjálpti hann henni í skúlanum, og seinni varð hann lærari burturav.

Longu í 1897 verður J.H. Poulsen, bert 28 ára gamal, valdur inn á ting, og var sitandi í fyrsta umfari til 1907. J.H. Poulsen var allar sínar dagar ein ógvuliga frísinnaður maður, og tað var einki at ivast í hjá honum við floksbýtinum í 1906, at hann gjørdist limur í sjálvstýrisflokkinum.

Í 1907 fór J.H. Poulsen úr tinginum, men kom aftur á ting í 1917 og sat hesa ferð til 1932.

Tá fór hann úr almennum politikki, men hann var allar dagar tann sami góði sjálvstýrismaðurin, dæmdi væl at tosa um politikk og hugnaligt var at koma á tal við hann bæði um tjóðskaparlig, politisk, mentunarlig og vinnulig framstig í hansara tíð, og tað gleddi hann sum gamlan mann at síggja

tey framstig, ið gjørd vóru. J. H. Poulsen var ein høgt mentaður maður, hevði lisið nógv og kundi tí tala við um allar spurningar, sum vóru frammi í tíðini. Hann var í orðsins sanna týðningi ein álitismaður og orðhildin, ein av teimum, sum ikki svik var í. Hann var ein góður føroyingur, og hann var skopuningum ein góður maður. Hann andaðist 30. august 1954, 85 ára gamal.

Ískoyti til seinastu Miðviku:

Annar maðurin, sum bjargaði sær yvir á sprytið á Knørri, var Rudolf Hansen, sonur Petur í Garðinum í Klaksvík